

להי נאאר

אביגיל גדולד

ספר ראשון

חלק ראשון

1

הצבוע המיילל

הימים במהרלי נעשו חמים יותר ויותר, ועימם התגברה התחושה המוקדמת שלי, שדפקה כבר ימים בשולי התודעה כמו טפטוף בלתי פוסק של גשם בזמן שבין ערות לשינה, שהכול טוב מדיי מכדי שמשוהו, ולו הזעיר ביותר, לא ישתבש לבסוף.

אף שמעולם לא האמנתי בתחושות מוקדמות למיניהן, הייתי חייבת להודות כי אפילו האינסוף של השמיים, שנשק לעיר זילהאר אשר התאבכה בסוף אופק האדמות, עטה בימים האחרונים צבע סגלגל יפהפה ובלתי ממשי, והוסיף לבקתות החימר הדהויות שתחתיו ולאריחי המרצפות שהתמשכו אל תוך הסמטאות במבוך מבולבל, חיוניות שהייתה חסרה להם ביום יום, ומראה פחות שחוק מתמיד.

אור דבשי חמים נוהה מבעד החלון על הספה צרובת השמש ומפיל עליי נמנום, אולם זכר המשימה שממתינה לי אחר הצוהריים, להביא אוכל לסבא שמצפה לי, וכן כדור השמש השוקע במרחק מאחורי הרכסים השחורים העצומים, מעוררים את חוש האחריות שבי, שהתנמנם אף הוא, ואני פוקחת עיניים ומתקרבת אל החלון.

מעל הנהר הירוק המנצנץ אדי חום לבנים מתפתלים כנחשים, והם עולים ומתפזרים עד לבקעת דומיינאר. על אף שאני רחוקה וכל שאני יכולה לראות הוא את הערפל המסתלסל מעליה, ממש כאילו הייתה

צלחת מרק מהביל, אני מתקשה להתיק ממנה את מבטי, שכן ליל המורשות שעתיד להתקיים בה מחר בערב, כמדי שנה, נוסך בי חמימות. באנחה קלה של מי שדמיונותיו העשירים נאלצים להיקטע מכורח של פעולות ארציות שהוא חייב לנקוט, אני עוזבת את קיר החימר המספק צינה יחסית ועלובה, אך מוערכת בחום שכזה, ופונה אל המטבח, שם אני שולפת את קופסת האוכל של סבא מארגז הקירור. גבישי הקרח המועטים ששרדו את ליל הקיץ החם, נמסו ויצרו על המכסה שלה שלולית מים רועדת. אני מנערת אותה ויוצאת.

בחוץ, גל של חום חסר רחמים מקבל את פניי, וניחוח מתקתק מדיי של לוונדר ופקאן נישא באוויר. אני חוצה את סמטת הדונמים ופונה לעבר צומת הסמטאות, אשר פתחו הסבוך של יער האוכמניות נרקם בסופו, מירכתי רחבת האָדָר, ונדמה כמו בועת מפלט מספקת מהרוחות החמות שנוהרות ממערב. אני פוסעת לתוכו, נושמת בהקלה ומוחה את מצחי. דממה יערית שזורה ברחשושים מקדמת את פניי. אני מועכת ברגליי את העלים ומתקדמת דרך העלווה הצפופה לעבר החלק המערבי בדרום הכפר, בדרך שחוסכת את ההליכה בסמטאות הקופחות מחום. טחנת הקמח העתיקה של משפחת הוליאָד מבצבצת כמו ארובת עשן מבין שפעת עצי האָדָר אדומי העלים. אני מאיצה את צעדיי כאשר אני חולפת על פני הבקתה של אווה הוליאָד ואחיותיה, וחוזרת ומאיטה אותם לאחר ששום פנים הוליאָדיות בעלי מבט נוקשה ומוכיח לא מפציעים מבין הסבך העלי שמקיף את ביתן. אני משחררת אנחת רווחה אך בולמת אותה באיבה: יללות אנושיות חוצות את מסך הגזעים העבה ומרטיטות את מרבד העלים המרפד את אדמת היער.

תְּהִינָאָה.

אני נרעדת ונושאת את מבטי. מעט הלאה, היכן שאדמת היער מתרוממת למעין גבעה פחוטה, ניצבת בקתת החימר האדמומית של האופה תָּבֵל. לפני כשנה, כאשר החום השמיד וייבש כל חלקה בבקעת נוֹרְיָאָר - מקום משכנן של חיות שלוש ממלכות הסַעַר שבמהרלי - צבועי הקרחות חצו את הבקעה ונכנסו ליער האוכמניות. תְּהִינָאָה, בתו היחידה של האופה, יצאה ללקט פטריות ופירות יער לה ולאביה לארוחת הערב, כאשר צבוע קרחות צהוב תקף אותה. אחת מהבנות של נְיָאָנָה הכובסת מצאה אותה שוכבת בשלולית של דם, וזקנת שרשרת שהוזעקה מעמק

דומיינאר חשקה את שיניה ומלמלה דבר מה על ההתמודדות עם מחלת הצבוע המיילל.

מאותו יום בקתת האופה והאדמה עליה היא שוכנת הפכו לרדופות. כל מי שחצה את היער כדי להגיע לצפון הכפר או לחלקיו הדרומיים, העדיף לעשות עיקוף גדול, אף שהאריך את דרכו ועיכב אותו, ובלבד שלא לעבור על פני בקתת האופה תבל אשר עיניו הכבדות, בפעמים הנדירות בהן היה יוצא מבקתתו וחולף על פני המאפייה המיותמת שלו, הרתיעו אפילו כלבים משוטטים. אנשים שחלפו בסביבת היער בלילה סיפרו כי צמרות העצים שנבלעות בשמיים רוטטות באלם בעת בה יללותיה של הנערה מניעות אותן אנה ואנה, וצערן של אביה מעמיק את אפלת היער ששורה על הבקתה. הרגליים שלי רועדות בעודי מתקדמת בפסיעות קטנות וכבדות לעבר הבקתה, כאילו כוח בלתי נראה מושך אותי היישר אליה.

תהינאה.

אני נרתעת בעוצמה ובולעת צווחה כאשר פניה המושחתים נגלים אליי מבעד חלון פעור לרווחה. עיניה הגדולות, חומות ורכות, הדבר היחיד שנותר שלם בפניה, נעוצות בי. לזמן קצר ישנה דממה עמוקה ושלווה שבה אני כמעט מאמינה שהיבבות היו פרי דמיוני, ואז היא פותחת את פיה. היא לוקחת נשימה עמוקה, ויללה מצמררת וגבוהה מטפסת מעלה, מפלחת את גל החום וחודרת לעור התוף שלי. אני עומדת נטועה במקומי.

"תהינאה," אני לוחשת בהפוגה שבין היללות וגוררת מעט קדימה את רגליי.

איבוד הקשר למציאות, הזיות עמוקות שגורמות טירוף, הפרעה חמורה במצב הרוח שיכולה להביא לכדי תקיפה של כל אדם שבא במגע עם המוכה.

חלק מתסמיני המחלה מתוך ספר שקראתי בספריית הכפרים, הולם במוחי. אני מסלקת אותם בכוח ועושה צעד נוסף, מצפה שוב ליבבות שירעידו כל עצם עומד, אך הדבר היחיד שממלא אותי הוא עיניה החומות. הן גועשות, מתכהות כמו גזע עץ שנרטב בגשם ואז מתבהרות. היא מתבוננת בפניי ונראית צלולה, אבל אני הודפת את שביב המחשבה הזו כשזיכרון היללות החייתיות שלה מלפני רגעים ספורים עדיין מצטלצל

באוזניי.

"היי, אני אומרת בקול קטן, "זו אני, לינאר, זוכרת? למדנו יחד באותה כיתה."

היא נוהמת וחושפת שיניים. אני מכריחה את עצמי לא לסגת.
 "אם את שם." אני שולחת רגל בפסיעה מהוססת קדימה, פניה נמצאים כעת במרחק הושטת יד ממני. "תראי לי."
 היא בוהה בי במבט חלול.

"סמני לי במצמוץ. פעם אחת, תהינאה," אני מפצירה. "בשביל הנערה שפעם היית. בשביל אבא שלך."

עצב יורד עליי. הצער שאחז בי כאשר שמעתי על מחלתה התעמעם כל זמן בו היא הייתה בגדר שמועה שהגיעה לאוזניי, ורק כעת, כאשר אני רואה אותה כך לראשונה, ואת ההשלכות של נשיכת הצבוע ואת מי שהיא הפכה אותה להיות, צל אדם אומלל שמילל פרא לתוך העצים, קליפה שבתוכה אין כלום לבד מייסורים, עוצמת ההבנה של המחלה הנוראית הזו מכה בי. אני טובעת בעיניה החומות, ועיניי שלי שורפות. הבקתה האדמומית מתערפלת מולי לכתם ענק בזמן שאני מחכה לאות ממנה.

"תרגישי טוב, תהינאה," אני ממלמלת בתבוסה לאחר המתנה שמורגשת כמו נצח ודבר לא קורה, וזורקת לעברה מבט אחרון.
 היא ממצמצת. אני קופאת. העיניים שלה נותרות עצומות לרגע ארוך, ואחר היא פוקחת אותן שוב. אני מצפה למצוא בהן משהו, אך הריקנות, מבעיתה בעומקה, חוזרת למלא אותן. אני בולעת רוק בכבדות ומתקרבת אל החלון. היד שלה, זרועה בצלקות ותלמים מפותלים, משתלשלת החוצה בדלדול, ומבטה בוהה דרכי. אני מניחה את ידי בעדינות על אצבעותיה ומרסנת גל של רתיעה.

"את מבינה אותי," אני לוחשת. "תמצמצי שוב אם את מבינה אותי."
 שום כלום. פניה ריקים וניצוץ מוזר מבזיק בהם כאשר היא פוזלת אל ידי שנחה קלות על ידה. את הלילה הבאה אני שומעת במעורפל. רגע אחד אני עוד חשה בצלקות ובחריצים הגבשושיים על גב כף ידה, וברגע שלאחריו היא לופתת את פרק כף ידי בכוח עז שלא מסתדר עם מראָה השברירי, ומטיחה אותי אחורה, רחוק מהחלון, אל מורד הגבעה. אני מקימה את עצמי באיטיות - כושלת לעמידה - לתוך מערבולת הנהמות

המתחדשת. צללית כהה מופיעה מאחורי הבקתה, ובדמדומים הארגמניים שמתחילים לזרום מהשמיים על היער, מתבהרת דמות. היא מתקרבת לחלון בו עומדת תהינאה, מואפלת קמעה מצללי בין הערביים. "שלא תעזי יותר להציק לבת שלי." האופה תבל מקרטע קדימה ועוצר סמוך לבקתה, כמו פֶּחום סביבה גבול בלתי נראה שמשאיר אותו בסמוך אליה. "מה עשית לה, אה? ילדים רעים. אתם לא יכולים להניח לילדה האומללה? עוד פעם אחת..." מילותיו נקטעות בשיעול שמזעזע את כתפיו. הוא מניח יד על ליבו ומרים את פניו החרושים קמטי צער עמוקים.

"אני... לא... אדוני..." אני ממלמלת, אבל קולי, צרוד ונמוך, בקושי נשמע באוזניי.

"קדימה," הוא מתכופף ומרים כפיס עץ תועה. "לכי."
 "אבל אדוני, אני חושבת שהבת שלך מבינה..."
 "לכיי!" הוא שואג.

אני בוהה בו לפני שמשמעות דבריו מחלחלת אליי. רגליי, נדמה שיש להן חיים משל עצמן, נעות לאחור, ואני חוזרת על עקבותיי, במורד הגבעה ואז דרך ביתן של בנות משפחת הוליארד, בריצה מבועתת, רומסת ענפים וזרדים בקול רעש. אני פורצת מהיער אל רחבת האדר, וקורסת על מרצפות החימר החמימות, מנסה להשקיט את הלמות ליבי. תחושת החספוס של קופסת האוכל בידי, היא זו שמנערת אותי בתום דקות ארוכות שעוברות, ושבהן אני משחזרת את התקרית שהייתי חלק ממנה כעת. אני קמה בדיוק כאשר האור האחרון של טרום ערב מתמוסס, וחשכה אוטמת את השמיים השחורים בכהותה, ובולעת לתוכה את גזעי העצים. צינה קלה משלחת בקיעים למעטה החום שהתיישב מעל הכפר במשך היום, והיא מצננת מעט את פניי. אור סהר קלוש נשפך מתוך שמי האופל, ובתוכו, הצל שלי מתווה לי דרך עד לפתחה של הרחבה. אני נכנסת לסמטת האיכרים המוארת באור צהוב חיוור שמפיצות המנורות התלויות על כלונסאות עץ, וממהרת את צעדיי. בַּדממה, רגליי נוקשות על המרצפות ברעש. מעולם לא פחדתי לצעוד בכפר בלילה. פעמים רבות אף חיכיתי שהיום יחלוף, על כל הרעש שבו והאנשים הממלאים את הסמטאות ואת הכניסות המרובות ליער, כדי לצעוד בשקט העמוק ולהתמזג בחושך המשתלט

על כל פיסה משרשרת הכפרים המזרחית לאחר רדת השמש, אך כעת איני יכולה למנוע מצמרמורת לחרוש את גבי ומתחושה משונה לנבוט בי. אני נעה מהר יותר, ונבלמת מכוחה של אותה תחושה, מספיקה להרים את ראשי אל השמיים, לפני שהן עולות ושורטות את האוויר: היללות של תהינאה.

הן נשמעות מעל חופת העצים השחורה של היער, וצוללות עד לסמטאות הנמוכות ולגדרות החימר שמזדקרות מצדדיהן. אני מזהה את קולה, וכשהוא דועך, הָדִיו, כמו רוחות רפאים, נתלים מעליי. אני מחישה את צעדיי לריצה.

הבית של סבא, אפוף באפלה נטולת מנורות, נרקם מולי. הרגליים שלי כמעט נתקלות בעציצי הקקטוס שניצבים תמיד משני צידי השביל, כעת הם מתגוללים באמצעו, ואני מייצבת את עצמי ברגע האחרון. אני שולחת את ידי לדפוק בדלת אך לא מספיקה לעשות זאת כיוון שאני שומעת אותם, וההפוגה הקצרה בין היללה שלה לשלהם מורה לי כי הם משיבים לה.

צבועי הקרחות.

צחוקם הגבוה מעפיל מעומק בקעת נוריאר המרוחקת. אני מאזינה דקה ארוכה, ידי עדיין על הידית, ורק לאחר שמשתררת דומייה עמוקה, היבבה של תהינאה, אנושית ובוכייה, מוחזרת לשמיים. אני דופקת על הדלת בדחיפות ומחכה. עלטת הבקתה נכרכת סביבי, נעדרת את דשדוש צעדיו המוכרים של סבא, ויללות הצבועים המתחדשות נשזרות בחבטות ידי ההולמת על הדלת. אני זורקת עוד מבט אל החשכה שדוהרת לכיווני מכל עבר, לפני שאני לוחצת על הידית ונכנסת פנימה.

צינה קלה עומדת בחלל המואפל. אני מגששת בידיי כנגד הקירות וקור אווז בי.

”סבא?”

אור ירח בהיר זולג דרך החלון ומאיר חלושות על צללית כהה. אני מחפשת אחר וו המנורה ומעלה אותו.

”סבא?” תחת האור העמום, ראשו מורם לעברי והבעה של בלבול מתיישבת על פניו.

”מתנותיו עלינו, סבא, כמה שהבהלת אותי,“ אני ממלמלת בהקלה.

“למה אתה יושב בחושך?”

“ואת...?” הוא מכווץ את עיניו ובוהן אותי.

אני מושכת אליו כיסא, חשה את עמידתי מתערערת.

“זו אני, לינאר, סבא. אתה מרגיש טוב?”

הוא ממצמץ, הכרה עולה בעיניו. “לינאר... הכול בסדר?”

“אימא הכינה לך אוכל. נשארו לך גבישי קרח בארגז הקירור?”

“חשבת על זה פעם שאם אין שם קרח, הארגז כבר לא נקרא ארגז

קירור?” הוא צוחק ונעמד, נשמע שוב כמו הסבא שאני מכירה.

“אז אין?” משטחי העץ של המטבח ריקים למעט פרוסה יבשה של

לחם. אני מניחה עליה את אצבעי ולוחצת. היא קשה.

הוא נשען על משטח העץ, ואני מבחינה בקמט כהה שחוצה את אמת

ידו.

“אני לא חושב שנשארו, אבל הגבישים האחרונים נמסו לא מזמן.

הארגז אמור להיות קריר עדיין.”

לוקח לי רגע להזיז את עיניי מידו. “אתה... מרגיש טוב?”

שמץ מן הבלבול הקודם מבליח בתוויו ונעלם כשם שבא, עיניו

מתבהרות.

“אני לא נעשה צעיר יותר, לינאר, אבל אני לא מתלונן. למה, אני

נראה לך זקן יותר מאשר בשבוע שעבר?”

“אתה מתכוון מאתמול, סבא.” אני מכחכחת בגרוני כאשר אני שומעת

את התחינה שנמהלת בקולי.

“אני מתכוון מאז הפעם האחרונה שנפגשנו,” הוא אומר בקוצר רוח,

אבל פחד נשקף מהמבט שהוא מניח עליי, כמו נואש לתמיכתי האילמת.

“זה משנה אם זה היה אתמול או שבוע שעבר?”

אני מפיקה חיוך חיוור.

“זה לא משנה. שמתי את האוכל שאימא הכינה בארגז הקירור. אני

חושבת שאלך, סבא, כבר מאוחר, אלא אם כן אתה צריך עזרה במשהו.”

הוא מהמהם דבר מה מתחת לשפמו ונשען על החלון שבמטבח,

בוהה דרכו החוצה. אני מתקדמת למבואה ומכבה את המנורה. סבא אינו

משופע בכסף, אף אחד מאיתנו לא, וכיבוי המנורה כעת, משמעו יום

אחד נוסף שבו בועית האור שלה תשמש אותנו כשהיא תהיה נצרכת

יותר. האור דועך במהירות, וצללים כהים שבים לשטוף את הבקתה

כאשר אני יוצאת אל תוך הלילה, מותירה את סבא שעון על אדן החלון, אוכד באפלה.

הבקתה שלנו שרויה בחשכה חלקית, וריח קל של דגים שנישא בחלל ברגע בו אני סוגרת אחריי את הדלת, גורם לאנחת הקלה להיפלט מפיי: אימא, דיקלואר ומיגל חזרו מסבב הקניות שלהם בשרשרת, וארוחת צוהריים משביעה מובטחת למחר.

אני מחפשת במזווה דבר מה אכיל, אבל הוא ריק למעט כמה פירורי לחם שדחוקים בפנינותיו.

“לינאר?”

אני קופצת בבהלה.

“מתנותיו עלינו שחזרת, כבר דאגתי לך.” אימא צצה מאחורי, קולה

נשמע שבע רצון. “דגיטרוטה, ליין.”

בצללי המטבח אני רק רואה את ידיה נעות מעל ארגז הקירור כשהיא

מסדרת בתוכו את השלל שקנתה.

“כמו שאת אוהבת, ובמחיר נמוך בשלושה זוארים מיריד הסחורות.

מחר אני אכין אותם ותהיה לנו יופי של ארוחה.” היא בוחנת אותי. “מה

זה, למה את בחושך ככה?” היא מדליקה את המנורה וזיכרון מבטו

האבוד של סבא חוזר אליי.

“הייתי אצל סבא.”

“שמת לו את האוכל בארגז הקירור?”

“נגמר לו הקרח,” אני אומרת בקול קטן, נמנעת מעיניה.

“קרה משהו?” החיוניות נשאבת מנימתה ומתחלפת בזהירות.

“אני... יכול להיות שאני מדמיינת, אבל התסמינים, אימא.” אני מנסה

לייצב את קולי הרועד.

היא זעה מעט. פרקי אצבעותיה נעשים לבנים כאשר היא מהדקת

אותם אל אחד ממסעדי הכיסאות שסביב השולחן.

“תסמינים למה, לינאר?”

“את יודעת למה.”

“את בטוחה?” היא מתיישבת על הכיסא ופוכרת את ידיה.

“אני חושבת שלסבא יש את ה...אנטהילוקיוס.” אני מוציאה את

המילה הארוכה מפיי יחד עם הנשימה שכלאתי. “הוא... הוא לא זכר שזו

אני בהתחלה, אחר כך הוא גם שכח שהייתי שם אתמול ועל האמה שלו יש קמטים כהים."

"לא!" היא מנענעת בראשה. "באותה מידה יכול להיות שדמיינת הכול. היה חשוך שם, נכון?"

אני מביטה בה. "כן, אבל..."

"אני אשלח מחר את דיקלואר לקרוא לאחד מזקני השרשרת."

עיניה תועות בנקודה עלומה. היא נראית מובסת והלומה בו זמנית, כאילו המעבר המהיר מהתנגדות נחרצת להכרה כואבת מחליש אותה פיזית. "אם כן ננסה להקל עליו כמה שנוכל את מה שנשאר... החודשים או השבועות, אני לא יודעת..." קולה נסדק.

"אנחנו ביחד בזה," אני מחבקת אותה ולוחשת לה. "אבא'לה שבשמיים ובכל מקום לא יעזוב אותנו." היא מהנהנת.

"אני חושבת שאלך לישון. כדאי שגם את תיכנסי למיטה, לין, מחר ליל המורשות, את צריכה כוח ובבוקר יש לך לימודים." "ליל המורשות," אני ממלמלת, עייפות נופלת עליי. "אני עולה. לילה טוב."

היא מפנה אליי את גבה. אני נעצרת במעלהו של גרם המדרגות המוביל לחדרי, צופה בה כאשר היא מכבה את המנורה ונשארת בעלטה, מזכירה לי יותר מתמיד את פניו האבודים של סבא כאשר התבונן מעם החלון, ואת האימה ששכנה בעיניו כשהסתכל בי: כאילו פחד גם הוא שהאנטהילוקיוס משתוללת בתוכו ושלא נותר לו עוד זמן רב.

בחדר, בחסות אורה העמום של המנורה, אני מתיישבת על המיטה ומדליקה את הרדיו שלקחתי מהמדף בסלון. אולי תהיה קליטה של שידור מדרום או מצפון מהרלי או מראש של שתרגיע את בליל המחשבות שבמוחי, ותהווה הסחת דעת מהתחושה המוזרה שמלווה אותי בעיקשות כבר מספר ימים לכל מקום, שדבר מה עתיד לנחות על מפתן שרשרת הכפרים וריחו, אני כמעט יכולה להריח אותו נושב סביב, מצחין מחוסר ידיעה. צידו הימני של המכשיר סדוק מרוב חבטות שנוצרו כחלק מניסיונות בני הבית להחיות אותו, אבל גם כעת, כשאני דופקת עליו באגרופי, דבר לא קורה ואני מניחה אותו לרגליי. רק דיקלואר יודע להתמודד עם מצבי

הרוח של המכשיר ההפכפך הזה. אני מכבה את המנורה ונשכבת על המיטה. צללי הלילה מתגנבים חזרה, וחושך מתפזר אל כל פינות החדר. אני בוהה באינסוף של השמיים שנראים מהחלון והוגה בפתגם מורדות שרווח בשרשרת.

אם הכול זורם על מי מנוחות, אות הוא שהמים לא ינוחו עוד זמן רב, וכאשר הם כבר יסערו - תהיה מערבולת. הוא מזדמר בראשי חזק יותר ויותר ככל שאני מנסה להדוף אותו.

פתגם מטופש, אני חושבת בזעף וסוגרת את עפעפיי. אולי עצימת עיניים מזויפת תוביל בסופו של דבר לריק מחשבתי ובעקבותיו לשינה הברוכה, אבל כל מה שעולה לנגדי הוא מבע פניו של סבא ועוד נחשול של דאגות. אני מסתכלת החוצה זמן רב, ורק לאחר שהירח כבר מתערפל למולי מרוב בהייה, אני נופלת לשינה עמוקה.

אני חולמת שאני נמצאת במרכזה של מצודה ענקית נטולת קירות. אור שמש בהיר מזדהר על עמודי שיש עצומים המתנשאים מעלה ונעלמים בסופם בתוך רקיע תכול, ומרבד עלים אדומים כדם מכסה את הרצפות. אני שולחת רגל קדימה ופוסעת אל ירכתי המצודה. העלים משמיעים קולות אוושה נמוכים ונלחצים כנגד סוליות נעליי.

אני מעדנת את צעדיי ובולמת את עצמי ברגע האחרון. רגלי מתנדנדת על קצהו של צוק מנוקד בעלווה ירוקה שנופל בחדות אל ים. עוד פסיעה אחת והייתי מוצאת את עצמי עכשיו צוללת מטה, מתרסקת על מדפי הסלעים ולתוך טלפי הגלים הרעבים הנחבטים במורדות הצוק. אני כולאת צעקה. שיממונה של המצודה המשתרעת מאחוריי נדמה כעת כמו מקום מפלט, ואני סבה על עקבותיי ופורצת בריצה בהולה. אני צוללת לתוך מבואה נמוכה התחומה במעקי מתכת ארוכים שמעברם משתפלים מורדותיו התלולים של הצוק. כחול הים מתערפל מול עיניי בעת בה רגליי נעות הלאה. מדפי סלעים מתרוממים משני צידיי ככל שאני מעמיקה לפנים המצודה, והאור נעשה דליל ועגמומי. אני רצה מתנשפת על פני כוכים פעורים כמו מלתעות בצידי המעקים, ונעצרת כשהשביל העקלתוני מסתיים בפתאומיות, ומתרחב לכניסה מקושטת המובילה למנהרה שחושך אוצר-רע אופף אותה. אני מגששת בחשכה. מראה הגלים הנשברים למרגלות הצוק מכל כיוון - מעביר בי רעד, וקול גניחה קרוב שנשמע

מאחת הגומחות בתוך המנהרה, נוטע את רגליי תחתיי. האנחות נעשות נמוכות וכאובות יותר ויותר. אני מחפשת סביבי. במקום מסוים מעליי, רוח חמה נושפת, ולפניי, הים האפל פרוש לכל מלוא האופק. אני עוקבת אחר הקולות ונעמדת בפתחו של כוך צר, מואר בקושי מזוהרם של המים הנגלים מביין מדפי הסלע המצלים על הצוק.

זהו תא כלא ודמות כהה יושבת בתוכו, מכווצת מאחורי סורגים חלודים. אני ממצמצת מספר פעמים ומצמידה את מצחי לברזל הקריר. פנים מופיעים מולי אט אט, ואף שעדיין לא ראיתי אותו, אפילו לא פעם אחת, אני יודעת שזה הוא.

"פיאגרו?" הקול שלי נע החוצה בצרידות. "פיאגרו, זה אתה?" הוא מרים את עיניו. צללים מרקדים במשחק החושך והאור על לחייו. הוא מהנהן. אני מחכה עד שעניי יתרגלו לחשכה. *מה החתן שלי עושה כאן?*

"צריך לצאת מכאן," אני לוחשת בדחיפות.

הוא מנענע בראשו לשלילה. "אי אפשר."

עיניו מסמנות לי על משהו מאחוריי. קור לופת את גבי כאשר אני מסתובבת, שומעת במרוחק את פיאגרו הצועק לי לרוץ. דמות לבושה בגלימה שחורה מתקרבת, מרחפת בין המעקים. פניה חתומים וסמל המשטר הירוק חקוק במעלה שרוול הגלימה שלה.

אשת ביצה.

אני בוהה בה, משותקת, לפני שהצעקה של פיאגרו, גבוהה ובהולה, מעוררת אותי, ורגליי מתחילות לרוץ. אני מזגזגת במבואה, חולפת על פני חדרים ומעקי מתכת מפותלים ומגיעה שוב לאולם המצודה הענק והמואר, רצה לעבר שפת הצוק. אני עוצרת את עצמי על קצהו, ומצמידה את כפות ידיי אל רקותיי הפועמות: הגובה העצום של הצוק ועומק הים שמעבר לו, מסחררים אותי. מאחורי גבי, קול צעדים לוחש בדממה. אני שומעת נקישות נעליים על הרצפה.

תיק, תיק, תיק, תיק.

אני מסתובבת. אשת הביצה בעלת הגלימה מתקדמת לעברי, אפופה בהילת עלים מעופפים. אני מקשיבה לרחש החרישי של גלימתה, ואז מישירה את מבטי אל הים המנצנץ מזוהרה של השמש. הזרוע שלי רועדת קלות כאשר אני מושיטה אותה קדימה ומגניבה עוד מבט אל מעבר כתפי.

היא מצמצמת את המרחק בינינו, ואני מסתערת אל שפת הצוק, בלי לחשוב. אני פורצת לְרִיק שמעבר לו יש רק שמיים וים, אבל מִפֶּה של דבר מה - קשה כמו אבן - הפוגעת בראשי, מזגגת למולי את האופק ומזרימה הבהובים שחורים ולבנים לשדה ראייתי. אני עוצמת עיניים, תוהה אם כך מרגישים כשנופלים, ורק כשהמרחב מולי נעשה בהיר יותר והנצנוצים מצטללים, אני פוקחת אותן. עמודי השיש העצומים מתגבהים מעל ראשי, על רִקעם בולטת גלימה שחורה-מבהיקה. אשת הביצה.

היא גוהרת מעליי ועווית של חיוך מעקלת את שפתייה. אני משפילה מבט מטה. ידיי נחות לצידי גופי, והצינה של רצפת האולם זרועת העלים נדבקת אל גבי. אני עדיין נמצאת בה, במצודה המשונה, בעוד שפת הצוק המיוחל מזדקרת מרחק נשיפה ממני. דמעות של תסכול ממלאות את עיניי כאשר אני שולחת את ידי למה שאמור להיות אֵין מוחלט, אבל במקומו מסך קשה וקר חוסם את אצבעותיי. אלה קידות מזכוכית, אני ממלמלת. אני קמה במגושם ודופקת, לא בעידון, על הקיר השקוף שנדמה כעת כמו מפלצת לעגנית וחסרת פנים.

אני לא אצא מפה בחיים! אני חושבת לפני שעניי נפערות פי ארבעה מגודלן הרגיל לתוך החדר שלי ואני מתעוררת. לוקח לי דקות ארוכות להסדיר את הנשימה. החלל אפל, והשמיים הנשקפים מחלון החדר שחורים משחור כמו לוע פעור של ארובה כבויה. אין זכר לאור הירח הכסוף. אני מתיישבת ומנופפת בידי כנגד פניי. העייפות שוב משתלטת עליי כאילו סיימתי זה עתה ריצה ארוכה. אני נשכבת באפיסת כוחות על המיטה, עיניי פקוחות. בשלב כלשהו אני נרדמת, והלילה חולף עליי בחלומות מסויטים שנקטעים ביקיצות פתאומיות. באחת מהן הירח שוב זורח והוא כבר מתחיל להימוג לטובת הבוקר שמשחיל לליבי שמץ של הקלה, אך אז, בהדרגה מנומנמת, אני מוצאת את עצמי בחלום נוסף.

אני מצויה בקרחת יער יפהפייה שבזוקות בה ניצניות ונימפאות תכולות, וצועדת לצד רִאֵמְלוֹן זהוב אצילי. אני עוצרת ומסתובבת כאשר רחש קוטע את השלווה הדמומה של היער. מאמצעו של מרבד הפרחים המלבלב, אשת ביצה מכוונת היישר לכתפי חץ משטר ירוק כהה, שמשוח, גם מרחוק אני יכולה להבחין, בשכבה צהובה אבקתית של רעל המשטר, וכאב חד, חודר עצמות, מהדהד כמו צרחה בלתי נגמרת בתוך ראשי.

אני אוחזת בחולשה בזרועי ובוהה בכתם הדם המתפשט על בד חולצתי. אוזניי מצלצלות כאשר אני שומטת את ידיי ברפיון, ומתירה לבור שחור למשוך אותי עמוק אל קרביו חסרי התחושה. רק אז אני מתעוררת.

אפלולית מנחמת של בוקר עולה מציפה את חלל חדרי בקרום ענברי. אני מתיישבת על המיטה, נזהרת שלא להעיר את מיגל שוודאי חולמת חלומות נעימים יותר מאלו שלי, ומנסה להסדיר את נשימותיי. כפות ידיי לחות ואני מוחה אותן בשולי הכותונת, נרגעת לאורו של היום החדש המחלחל בזוהרו מבעד החלון. זרועי מעקצצת, ועיניי, בדחף בלתי נשלט, נודדות אליה. גל של הקלה שוטף אותי כאשר הבד החום מחזיר לי מבט חלק, נטול כל אדמומיות מרתיעה, אם כי זכר חלומות הבלהה שנדמו כה אמיתיים בשנתי, טורדים כעת את מנוחתי.

זה שום דבר, אני ממלמלת לעצמי. חלומות הם כמטח גשום, ממלאים ומרטיבים עד היסוד, והבחירה היא בידיך, האם להתייבש או לתת להם לשטוף אותך כליל עד שתחלה או תכלה. לאט אני מרפה את שריריי הקפוצים בזה אחר זה כאשר פתגם החלומות מזדמזם באוזניי, ונותנת לחום היום העולה להפשיר את צינתי וחששי.

"את מרגישה טוב?" קולה הישנוני של מיגל מקפיץ אותי. אני נרתעת אחורנית ונתקלת במסגרת המיטה.

"מיגל. הבהלת אותי."

"אני אותך?" היא מתמתחת בעצלות. "את נושפת כמו ינשוף."
 "זה המאורר," אני מתגוננת ומנתקת מהקיר את המכשיר המתלהם שמפיק אוושה עלובה של רוח בלתי מורגשת. הניסיונות של דיקלואר להחיות שברי מכשירים שהוא סוחר בהם בהיחבא במעבר ההרים המתפתל, לא צולחים ברוב הפעמים, אם כי הם לא מונעים מכל בני המשפחה לזייף קריאות נרגשות בכל חניכה של מכשיר חדש. הסבל שנגרם לנו מעשרות ניסויים כושלים ומכשירים מקרטעים בעקבותיהם - כדוגמת המכשיר לערבול עוגות שחורר את משטח המטבח, והיום אנחנו משתמשים בו כמעמד לעטים - שווה לניסוי שצולח אחת לכמה חודשים, כמו הרדיו.

"את נוטפת." היא מעווה את פניה. "את צריכה לראות את עצמך."
 "לא, כי את התגלמות הקרירות," אני ממלמלת ומתקרבת למראה

שבקצה החדר. היא סדוקה לאורכה ומשקפת את פניי בעקמומיות: עיניים חומות מבוהלות מעט, פה קפוץ וטיפות זיעה שמנצנצות על מצחי. מיגל מתארגנת בינתיים, היא מזמזמת שיר תוך כדי צחצוח שיניים, ואני נאלצת להקיש חזק על דלת חדר הרחצה כדי שתשמע. לאחר חילופי דברים מייגעים, אני סוף סוף מוכנה עם מדי בית הבינה והתיק המאורגן ליום הלימודים. לפני שאני יוצאת מהחדר אני ניגשת לחלון ומסיטה את הווילון הצידה, נותנת לפרץ של חום ואור שמש להיכנס פנימה. סמטת הדונמים שמתחת לחלוני ריקה לחלוטין, והיעדר רחש הצעדים שחורק עליה כל בוקר מוזר לי. ההרגשה היא, מעקצצת ובהולה, שמתדפקת כיתוש עיקש בשולי תודעתי כבר ימים, כי משהו עומד להתרחש, שבה לנקר בי כעת. אני נאנחת. התחושה היחידה שאמורה למלא אותי ביום הקיץ העצל והנינוח הזה, היא שלוה. אני שואפת עמוקות מהאוויר העומד, ונושאת את מבטי לאופק.

יער האוכמניות שממסגר את האדמות ולבסוף נפרש מדרום לכפרי הספר ונמשך עד לזילהאר במרחק, משתרע בוהק מטל הבוקר, והנהר הירוק המנצנץ שגובל ברכסים השחורים העצומים מצפון, פועם כמראה שטובלת בים יהלומים. פתלתל וארוך, הוא נראה מרחוק כמו ענק ירוק ורדום שפורש את זרועותיו תחת ערפילי השחר המוקדמים הנעים כמניפה מעל האדמות. אני צופה עוד זמן מה בחצוצרנים שחורי המקור שדואים בלהקות מעל הבקעות והשדות, ומאזינה למשק כנפיהם בטרם אני ניתקת מהחלון, אבל דבר מה במרחק לוכד פתאום את תשומת ליבי. אני מסתכלת שוב. המרחב הפרוש למרגלות החלון בהיר כמקודם, ודומיית בוקר נעימה נחה על השרשרת.

מישהו קורא לי מלמטה שוב ושוב. דיקלואר או אימא. אני מעיפה מבט אחרון קדימה ומתאבנת. במעבר ההרים המתפתל שחוצה את הרכסים השחורים העצומים המתנשאים מעל הנהר, מופיעות נקודות שחורות שזזות זו לצידה של זו בדיוקנות מופתית. גם ממרחק אני מבחינה ברווחים המסודרים שביניהן. התיק נשמט מכתפי ונוחת לרגליי. אני מטפסת על אדן החלון ומזניקה את עיניי. השיירה השחורה נעלמת לשניות ארוכות כאשר הרכס משתפל מטה, ונגלית בשנית סמוך לראש ההר העצום כשמאחוריה צועדים הרוחות האדומות, סוסי המשטר האימתניים בעלי העיניים האדומות כדם וחוש הריח כשל כלבי ציד. ממעל מעופפים

הַפְּרָאִיטוֹרִים. אני לא רואה אותם בבירור, אבל הנקודות, ארוכות בהרבה מכל בעל כנף, שדואות בראש ההר, מעידות כי אלו הנשרים. במאסף, כאשר האובך מתפזר מעט, אני רואה את רכבי המשטר, ירוקים ומבריקים, החוצים את המעבר המתפתל בדרכם אלינו.

אני סוגרת את הווילון, והוא רועד בין אצבעותיי. ליבי צונח.
אנשי הביצה מקדימים את בואם לכפר.

הסיבות האפשריות להגעתם בתקופת היובש של השנה - הם תמיד מופיעים סמוך לסתיו כאשר אוויר צלול ממלא את הדרכים - רצות בראשי, וחום מלהיט את פניי.

מישהו הלשין על החתונה הקרבה, או שהם באו לחפש כתבים נושנים של הזקן אברהם שמוחבאים בבתי הנאמנים בכפר. ככל שאני חופרת באפשרויות, רק השתיים הללו נראות לי כמצדיקות ביותר את הקדמת בואו של המשטר לשרשרת. פרפור של בהלה חותך את קרביי. אימא שוב קוראת לי מלמטה, קולה מגיע אליי עמום ומרוחק כאילו הוא עולה ממעמקי מרתף. אני סוגרת את החלון, חשה מגוחכת. שום וילון או דלת לא יותירו אותם מאחור. הם בדרכם אלינו, ולנו אין מנוס אלא להתמודד עימם. אני מציצה בשיירה השחורה מבעד לקרע הדקיק בוילון שמאפשר לנחיל אור דק כגבעול להיכנס פנימה, ותמונות מהחורף ההוא עוברות לי מול העיניים.

החורף השחור, דיתה קוראת לו. למרות שהוא היה לבן ובוהק יותר מכל החורפים שקדמו לו.

אני סוגרת את הדלת בחבטה ויורדת למטה.